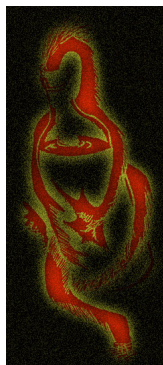

Peter Gašpar, Jaroslav Bednárík

Už dlho som sa Ti chystal napísať, žiaľ, doteraz mi to ani nenapadlo. Žil som v Rockdale na ulici Frederick, ale pred dvoma dňami som sa presťahoval do nového bytu na ulici Rawson, čo je však len sto metrov ďalej, vlastne za rohom, kam nedolieha hluk Frederick street. Rockdale je veľmi rušné miesto, a zvlášť spodná časť Frederick street, od križovatky s Railway Pole po križovatku s Watkin's street, kde k hluku boeingov letiacich nízko nad strechami Rockdale, Bexley a North Bexley, treba pripočítať rachot obrovských kamiónov valiacich sa hore briežkom na Watkin's street, neustály bzukot ľahkých automobilov, na ktoré som si už zvykol, nočnú strelbu Harley-Davidsonov s teenagermi hlboko v sedlách; v kuchyni môjho bytu bolo počuť nemenej zaujímavé zvuky hry zvanej squash a často mi kdekoľvek v byte zaliehalo v ušiach od kriku detí mladej libanonskej rodiny, žijúcej oproti na čísle 1. Nemám rád hluk, a preto som sa presťahoval do tichého bytu na Rawson street, kde ma celkom iste čakajú iné hrozné nepríjemnosti - neviem, ešte aké - a už sa na ne teším.

V Rockdale je železničná stanica na trati vedúcej zo City do južných predmestí a do Royal National Park, ktorý pri veľkých požiaroch zhorel do tla. Na stanicu sa dostanem peši za dve či tri minúty, prejdem na druhú stranu železnice, potom úzkou uličkou na Princess Highway a za ňou je už škola, kde by som mal študovať, ale chodím tam veľmi zriedka, vďaka lajdáctvu a polovičatosti, v ktorých som majster. V podstate lajdáctvo a polovičatosť spolu s úžasnou nešikovnosťou vytvárajú môj výrazný imidž. Zatiaľ, čo nešikovnosť je vrodená, nemusel som nikdy ani prstom pohnúť, aby som sa dostal na slušnú úroveň, lajdáctvo a polovičatosť ma stáli veľa námahy, boli to roky húževnatého boja; a ja som všetko odflákol a vyšvihol som sa na veľmi vysokú úroveň. Myslím, že nikto mi v tom zvlášť nepomáhal.

Je tu mnoho nenormálnych ľudí, zhŕkli sme sa sem z rôznych kútov sveta. Aj ja a Mišo sme asi nenormálni, Mišo si dokonca myslí, že sme blázni, keď vzdychá: "My blázni, prečo sme sem

išli?" Je to môj dlhoročný kamarát a bývalý vynikajúci spolupijan, ktorý pred časom znenazdajky skĺzol do úplnej abstinencie, a mňa tak uvrhol do nezávideniahodnej situácie. Kedysi sme spolu vhodne pili, a on, síce nie často, ale predsa, po množstve vypitého vína, piva, vodky (niekedy sme pili aj oranžový kvet), kľáčal na malom záchode s hlavou nízko nad bielou porcelánovou misou a jednoducho vracal. Ráno, keď sa polooblečený a polomŕtvy zmietal na posteli, dobiedzali sme doňho: "Prečo si bol včera tak dlho na záchode? A čo si tam vlastne, preboha, tak dlho robil?" Ale on nás pohotovo odbil priliehavým eufemizmom: "Áá..., mal som plné ústa práce!"

Je tu jeden Poliak, prodekan provincnej univerzity v stredne veľkom meste kdesi medzi Varšavou a Odrou, ktorý získal doktorát na Varšavskej univerzite, a potom ešte dlho študoval v Moskve, kde sa naučil piť vodku. Od neho sa učím po poľsky. Po anglicky sa učím ťažko, ale po poľsky už viem celkom dobre. Je tu i prefíkaný dobrodruh, ktorý svojho času pašoval chladničky a ojazdené autá z Toga do Ghany, a po roku keď sa uskutočnil menší, bežný prevrat, pašoval tie isté autá a chladničky naspäť do Toga. Skrátka, príliš sa mu tam nedarilo, a tak odišiel do Moskvy, potom do Rangúnu, Bangkoku, Manily, Ria de Janeira a prvé dva októbrové týždne minulého roku bol u nás, až kým ho ako magnet nepritiahlo podsvetie King's Crossu, kde zmizol. Na Vianoce sme ho tam vyhľadali, opili sme sa v špinavom bare J&J a mňa potom tri dni bolela hlava.

Je tu aj talentovaný pražský chirurg, ktorý by sa nerád vrátil domov. V poslednom čase sa živí tým, že v akomsi úrade čistí popolníky a dbá o to, aby odpadové koše v kanceláriách boli každé ráno prázdne a aby na záchodoch nikdy nechýbali papierové ručníky a toaletný papier, čo asi ešte nie je počiatok oslnivej kariéry. Je to milý a prívetivý chlapík a často nás zaplavuje historkami, príbehmi a spomienkami ako napríklad: "Dostal jsem na stůl stodvacetkilového chlapa s dvacetišesti bodnými ranami. Von dělal v krematoriu. Voni totiž oslavovali desetitisící žeh. S někým se nepohodl, a ten ho pobodal. Já jsem toho chlapa zašil a on pak nechtěl říct, kdo ho pobodal. I když to musel vědět, protože měl rány taky ze předu." Doktor o svojej práci hovorí: "Když to rozřežeš, můžeš si tam dělat co chceš! Když to zašiješ, pak to stejně nikdo nepozná." Je tu veľa ľudí rôznych národností a všetci hľadajú dobrý job za 450 dolárov týždenne a modlia sa, ak už taký flek nájdú, aby ich nechytíli sľediči z Immigration Office.

Každú nedeľu sa chodíme modliť do kostola svätého Jozefa, len pár metrov od nášho domu. Kostol leží pod trasou pristávajúcich lietadiel a kňaz s každým približujúcim sa lietadlom preruší kázeň a počká, kým rachot pomíne. Kňaz na konci omše povie anekdotu a veriaci v kostole sa smejú, ale ja a Mišo nie, lebo vtipu nerozumieme. (Raz som rozumel všetky slová, ale pointa mi ušla.) Kňaz so zbožne zopätými rukami behá rýchlo popred oltár a šikovne, mierne prikrčený, vybehne šikmo po troch schodoch ku svojmu kreslu na bok od oltára. Raz sa skoro potkol a ja som sa skoro zasmial. Tomu som veru rozumel. Modlím sa za lepšiu budúcnosť, a ide mi hlavne o to, aby som mal veľa dolárov a nemusel na ne každé ráno myslieť - another day,

Drahý priateľu!

Napísal Jaroslav Bednárík

Pondelok, 26 Október 2009 18:27 - Posledná úprava Nedeľa, 17 Október 2010 10:32

another dollars. Je mi však jasné, že ak Boh nie je, tak sa modlím viac-menej zbytočne.

Po čase ma život v Sydney omrzela a ušiel som do Tasmánie. Za 35 dolárov som si u spoločnosti McCarthy's kúpil one way ticket do Melbourne, kam som prišiel ráno v skvelej nálade. Bezcieľne som sa potuloval po uliciach, až som zašiel do prístavu, ale keď som zistil, že loď "Spirit of Tasmania" odchádza do Davenportu o dva dni, vrátil som sa električkou na Spencer street; odtiaľ som taxíkom za deväť dolárov odišiel na letisko severozápadne od Melbourne. S Kendell airlines som za 85 dolárov priletel do Davenportu a nasledujúcich osem dní som blúdil po Tasmánii. V Cradle mountains na Overland track môj organizmus napadli mikróby, a potom som sa na Mt. Ossa a v dažďových pralesoch okolo jazera St. Clair zmietal v horúčkach. Na štvrtý deň som sa v Cynthia Bay odplazil do tieňa, pol dňa som sa nehýbal, iba som premýšľal, čo so mnou bude.

Vrátil som sa do Sydney a týždeň som pil. Nerobil som nič iné. Tu to volajú "fulltime job."

□

Gašpar